

ikke har været muligt at fremskaffe bedre Meddelelser fra Centralkontoret —, at det er rigtigt, at man holder op med den Tale om, at der ved Skibsaftalen er skaffet Landbruget billig Majs. Det er der ikke. Den eneste Maade, hvorpaa Landbruget har mærket Fragnedsættelserne, er, at der er betalt ca. 17 Mill. Kr. mindre for Brødkornet i det Aar, vi nu er inde i, end der vilde være blevet betalt, hvis der ingen Fragtaftale havde eksisteret. Hvis Fragtaftalen ikke havde eksisteret, vilde Kornlovens § 5, som siger, at „alt Korn, for hvilket Ombytning ikke er begæret, eller for hvilket Ombytning ikke kan finde Sted, betales med Gennemsnitsprisen cif Importhavn med Tillæg af 1 Kr. pr. 100 kg for den Majs, der er indført eller før 1. Juni 1920 bliver indført, og som anvendes til Ombytningen, dog at Betalingen skal udgøre mindst 30 Kr. pr. 100 kg“, have medført, at Landbruget vilde have faaet 35 Kr. + 1 Kr., altsaa 36 Kr., for Hvede og Rug mod de 30 Kr., som det har opnaaet nu.

Hvis man regner ud, hvor meget det betyder, kommer man til følgende Resultat: Der er afleveret 4 050 000 hkg Brødkorn. Deraf er ombyttet 1 268 000 hkg. Tilbage er 2 782 000 hkg Brødkorn à 6 Kr. Det er 16,7 Mill. Kr. Den Fragnedsættelse, som efter Redernes Opførelse skulde have andraget 12,7 Mill. Kr., i Sandhed ikke noget svimlende Beløb, naar der tages Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt denne Aftale blev truffet, har altsaa ikke skaffet Landbruget billigere Majs, men har medført, at Landbruget har faaet en betydelig mindre Betaling for Brødkorn, end det var Tanken, da Kornloven sidste Aar blev vedtaget. Det var Tanken, at denne Pris skulde give Erstatningsprisen, derfor var der denne Glæde over Kornloven sidste Aar. Men, som jeg tillod mig at bemærke før, den Pris, 36 Kr., som vilde have svaret nogenlunde, men ogsaa kun nogenlunde, til de 36 Kr. 40 Øre, som har været Noteringen for Landmændene, denne Pris er altsaa blevet forfusket gennem denne Aftale.

Hr. Niels Frederiksen udtalte endvidere, at samtidig havde jeg jo Plan om at hæve den Foderstofcentral, der har været til saa stor Fordel for den dyriske Produktion. Jeg kan sige Hr. Niels Frederiksen, at jeg, hvis det kommer til at staa til mig, vil gøre alt, hvad jeg kan, for at vi saa snart som muligt kan komme ud af dette Statsindkøb af Majs og Oliekager.

Jeg er virkelig saa dristig, at jeg tør bringe det i Forslag og, hvis der er Mulighed derfor, gennemføre det, saa dristig, at jeg tør kaste, som Hr. Niels Frederiksen udtalte, hele den dyriske Produktion ind paa den frie Handel. Jeg tror, den befinder sig bedst derved. Jeg skal ikke komme ind paa dette Emne, selv om det er et interessant Emne. Jeg har allerede beslaglagt det høje Tings Tid maaske mere end tilstrækkeligt. Denne Foderstofvirksomhed er allerede ophævet for Oliekagernes Vedkommende, men for Majsens Vedkommende maa vi, saa længe der ligger saa store Mængder her i Landet, som Tilfældet er, til en Indkøbspris af 35 Kr., afvente, at der bliver noget Aftræk i denne Majs fra Landmændenes Side, før man kan skride til en virkelig Overvejelse af, paa hvilken Maade Forholdet bedst afvikles. Man kommer her ved den kunstige Regulering ind paa det samme Forhold som ved Kornloven: det kan være let nok at komme ind paa en vis Ordning, men det viser sig altid, at det kan være vanskeligt at afvikle og skabe den Overgang, der skal til for at komme i frie, normale og sunde Forhold.

Jeg har endnu nogle enkelte Bemærkninger at gøre. Hr. Niels Frederiksen begyndte med at sige, at han beklagede Forslagets sene Fremkomst og nævnte, at Tidspunktet var det seneste Tidspunkt, der var muligt. Nej, det var det tidligste. Det har ikke været muligt at forelægge Kornloven før. Jeg kan ikke andet end anerkende, at Hr. Niels Frederiksen virkelig ogsaa udtalte, at selv om det var sent — og deri kan han have Ret —, saa er der saa mange Bevægelser i Tilførsels- og Udførselsforholdene og i Produktionsforholdene, at det kan være rigtigt at vente saa længe som muligt for at faa saa megen Indsigt som muligt i det kommende Høstaar, inden man træffer den endelige Bestemmelse.

Hr. Niels Frederiksen udtalte ligesom Hr. Hauge sin Glæde over, at dette Forslags Principper er det radikale Partis Principper. Det forekommer mig, at Hr. Niels Frederiksen i sin Ordførertale i Gaar ikke blot een, men mange Gange brugte lidt stærke Udtryk — det tør jeg vistnok sige —, og naar han her taler om Principperne i de Radikales Forslag, saa er det at bruge et meget for stærkt Udtryk. Jeg har ikke fundet Principper i disse Forslag. Det har været Lejlighedslove og jeg indrømmer, det maa til en vis Grad ogsaa være Lejlighedslove. Det har været